

El cos-fotografia, laboratori d'exploració

quaderndelesidees.press/el-cos-fotografia-laboratori-dexploracio/

May 31, 2016

Tot i saber que el qui activa la màquina se li atribueix un resultat sorgit de la subjectivitat, a la fi, a la fotografia, com a metodologia tècnica que va més enllà del nostre organisme, com a objecte accionat pel nostre cos, li donem un valor de resultat molt més objectiu, quelcom que sorgeix perquè separem la màquina, l'acció i el cos accionat.

Cos-càmera

En aquest cas no parlo de llum, ni de composició ni de formes, no parlo d'autoria ni de professió, no parlo de compondre quelcom, parlo del meu cos i com aquest és el cos-càmera. L'eina ha arribat a ser part de la construcció de mi mateixa. El medi fotogràfic fa que explori, reflexioni i descobreixi des d'un àmbit que, si fos premeditat, possiblement no podria assolir.

No parlo de teoritzacions de l'autoretrat, de la imatge com a representació, sinó de la imatge com a part de l'exploració de mi mateixa, com a mostra sorgida de mi, com sóc en carn, en matèria. Certament em pot identificar un llenguatge, una tècnica, uns materials, però a la fi no busco la disgregació que formi un llistat d'adjectius que m'identifiqui. El que faig és fer, aprendre i conèixer des del que em compon i em forma el cos-matèria.

*Imatge: Den Frie Centre of Contemporary Art
Copenhagen, 2013.*

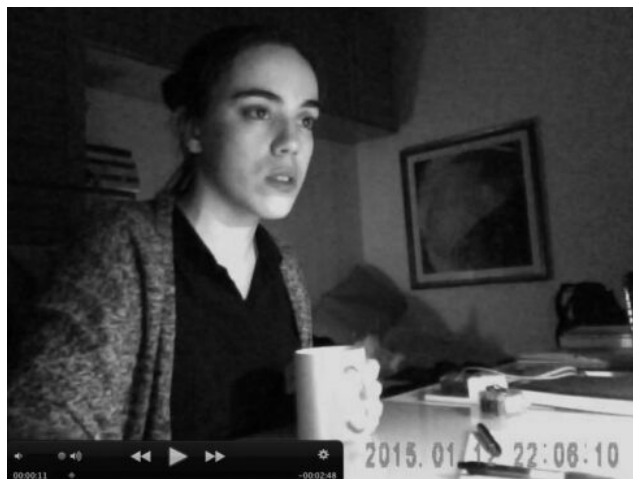
La pròtesi (com a ficció)

Sense entrar en teories sobre cíborgs, recordo un pensament anecdòtic que tenia quan era una nena. Imaginava la possibilitat que el meu ull actués com una càmera fotogràfica autònoma, de manera que, sense cap dispositiu o clic que li donés sortida, l'ull copsava, atrapava i capturava imatges. L'ull experimentat com una pròtesi adherida

al meu cos que dispara en un acte conscient i alhora inconscient. D'aquesta manera, l'eina deixa de ser una realitat externa a la qual admirem i ens subordinem. La càmera deixa de ser una eina.

Aquest somni, recordant-ho ara, fa que m'adoni de la influència d'aquest pensament, ja que la manera que tinc de generar imatges actualment té a veure amb aquesta idea: l'intent de fugir de la tècnica d'una eina per utilitzar-la com a medi. Adherir-la a mi. Prenc la càmera i la imatge que explora la materialitat, més enllà de la fotografia o l'acte de fotografiar. El cos és l'objecte d'indagació i la percepció i exploració l'assoleixo més en la relació amb l'objecte i en la manera com s'acciona amb i en mi que no pas de la càmera i les seves imatges. Més enllà de la càmera fotogràfica, la idea de ser un cos que s'expandeix en objectes és un punt clau en la meua investigació. Per aquest motiu intento explorar noves eines, tècniques i objectes que pugui anar adherint al cos i fer-los cos alhora.

Per exemple: La càmera oculta, l'objecte extern que espia i que alhora és dins de l'acció. La gravadora de so. La Chinon (versió digital de la super-8), la càmera que dispara i capta el moviment (sense ser un cos) que sobrepassa la materialitat del meu propi cos tot fent-li perdre la seva capacitat d'acció.

Imatge: Camera oculta, 2015.

Memòria/Construcció

¿Com funcionen les imatges dins el procés? L'ull-càmera-pròtesi va generant un seguit de documentació que no és només un material que viu en l'acció momentània per convertir-se en residu posteriorment. Tot al contrari, aquest arxiu documental el recupero i el processo en noves accions. Queda integrat en els processos ulteriors, no com un document objectivat, sinó com un recull desordenat d'experiències que m'ajuden a pensar i a pensar-me.

Més enllà de generar imatges, l'ull-càmera-pròtesi, actua en mi com una força vers l'acció. Accionar-me des de la realitat de la memòria i la seva naturalesa caòtica amb la idea de fer de la imatge un viatge, un recorregut des de la imatge a la consciència corporal. Una acció de coneixement.

Imatge: Jo i la Chinon a Tokyo, 2016.

Cos mutant/Cos expandit per afectació

Quan plantejo tots aquests passos com un procés de coneixement des de la materialitat física, penso en un cos mutant.

Des de sempre, sent-ne més o menys conscient, la pràctica de l'acció, la recol·lecció i posterior composició com a actes constants m'ha dut a l'expansió de la realitat física i sensible de mi mateixa. El coneixement actua en la materialitat de l'ésser, l'afecta. Conversar, llegir, ballar, tots són actes de coneixement i en aquest cas les imatges com un bombardeig sensible i constant d'acció i reflexió han sigut també part de la configuració de la idea subjectiva del cos en què visc.

Imatge: Auto-dissecció ma-reflexe imatge de la imatge-cos.

La plasticitat i la recerca estètica

La necessitat de formalitzar és un fet obvi i imperant en els meus actes. Per això utilitzo objectes, per això penso el cos en forma i matèria, i el coneixement com un fet trobat en l'acció entre cossos relacionals.

La imatge passa a formar part d'una segona DIGESTIÓ. El desig és que la imatge comuniqui més enllà de mi. Expandir-me. Obrir la coherència del material. Generar un clima, un estadi on els cossos que deambulen per l'espai es comuniquin en la seva subtil realitat física.

Auto-dissecció instal·lada

Una sala fosca, sense finestres, dues entrades i terra de rajoles marró fosc, un espai i una idea guiada pel meu procés. La proposta d'«Auto-dissecció» és una evolució de *cos-archive*, el projecte amb el qual vaig iniciar tota aquesta recerca entorn del cos i la materialitat adherida a la idea de vestir, tot explorant la meva pròpia experiència física de cobrir la meua pell, amb la fi d'investigar l'afectació de certs materials sobre el cos.

«Auto-dissecció» desplega un pensament materialitzat per fragments. Dóna visibilitat i materialitat a una acumulació d'experiències de coneixement que han fet evolucionar la meua reflexió i vivència conscient entorn al cos que em conforma. A poc a poc i des del present, mentre vivia a Tòquio, vaig anar ideant-ne la instal·lació.

La cura dels aspectes formals ha estat fonamental, quasi obsessiva. El procés es desplega des d'una lògica comunicativa basada en la cura dels mínims detalls, la precisió i la coherència. La tria d'objectes i matèries, imatges i diàlegs per a cada una de les parts culmina en una totalitat feta de diàlegs entre objectes i l'espai per generar atmosfera. Buscava un espai on percebre més enllà de la voluntat de contemplació distanciada. M'han guiat la idea de procés, d'espai de treball, de laboratori. Com també el concepte de límit i el fred, la cruesa. La fotografia hi té un paper clau, com en tot el meu procés de construcció i materialització de pensaments. Textures, empremtes, rastres damunt del cos; materials on la llum actua en refracció projectada damunt la pell i l'espai.

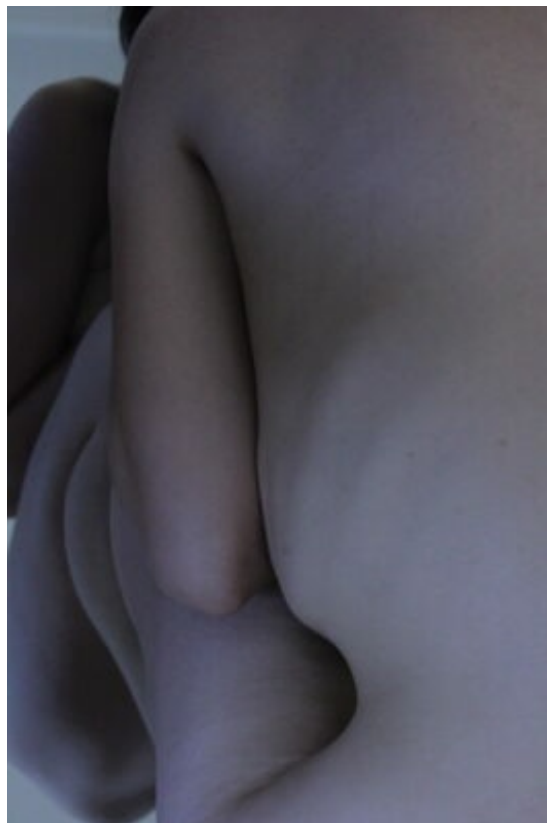
Imatge: Cos-archive.

Auto-dissecció crítica

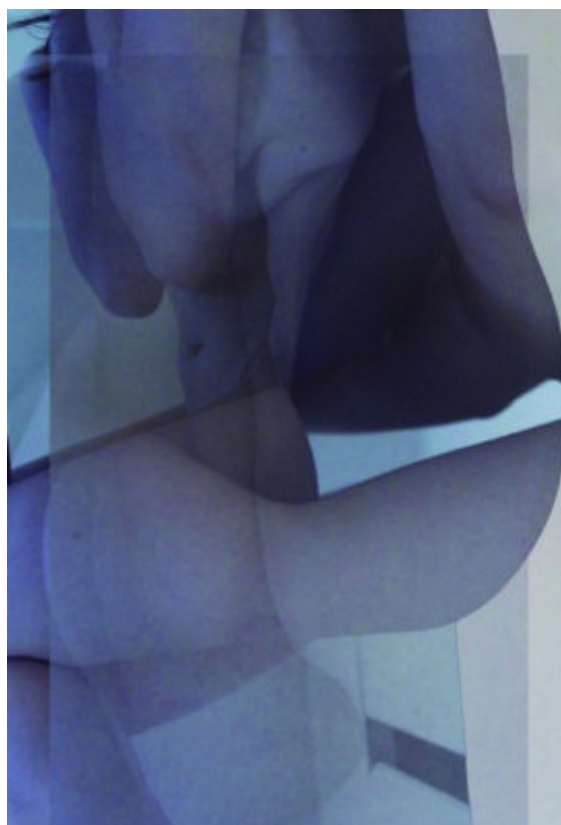
L'experiència processual forma part intrínseca de la meua investigació. Una vegada desmuntada, he vist que en la instal·lació d'«Auto-dissecció», en realitat allò que explorava és la idea de *límit* en el meu cos, i, en segon lloc, comprendre quin sentit intern, quina coherència intuïda ha guiat la tria dels materials, els objectes i els documents (imatges i vídeos) que m'han ajudat a configurar una totalitat feta i assolida per la via de la fragmentació.

Accepto que aquest batibull relacional de pensament en procés va MÉS ENLLÀ DE LA CONSCIÈNCIA DEL COS. Tot aquest desplegament de paraules a la fi explica un procés senzill i alhora complex. Amb aquest text he intentat explicar-lo. No estic segura d'haver-ho aconseguit. Però tant és. L'escriptura també forma part de la meva recerca. Aquest és un text per analitzar l'acció, que ara és una imatge de molts símbols, que serà part d'un diàleg i que, després, serà matèria sobre un paper que hauré accionat amb el teclat i que llavors serà redigerit en la lectura.

Imatge: Espai auto-dissecció.

Imatge: Espai auto-dissecció.

JÚLIA COMA

Júlia Coma

